

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **DOSING - Dopravoprojekt Brno group, spol. s r. o.**, se sídlem Kounicova 13, Brno, zastoupen JUDr. Radkem Jurčíkem, advokátem se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 32673/19/5200-11432-712734, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, č. j. 62 Af 66/2019 - 119, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **7 dnů** od doručení tohoto rozhodnutí České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (správce daně) vydal dne 3. 12. 2018 dodatečné platební výměry č. j. 4870969/18/3001-51525-712060 a č. j. 4871129/18/3001-51525-712060, kterými doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 441.940 Kč a penále ve výši 88.388 Kč, a za zdaňovací období roku 2015 ve výši 711.740 Kč a penále ve výši 142.348 Kč.

[2] Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání, která žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Dospěl totiž k závěru, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění fakturovaného plnění (zhotovení části projektové dokumentace) svým subdodavatelem, a výdaje za zhotovení části projektové dokumentace jeho subdodavatelem tak nemohly být zahrnuty do nákladů snižujících základ daně ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[3] Rozhodnutí žalovaného poté žalobce napadl žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného. Zároveň navrhl, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek ve smyslu § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil stěžovatel tím, že má na základě napadeného rozhodnutí zaplatit poměrně velkou finanční částku, k jejíž úhradě však nemá dostatečné prostředky, resp. v případě okamžitého zaplacení by bylo ohroženo jeho další fungování, neboť by neměl prostředky na mzdy zaměstnanců. Tyto důvody jsou dle jeho názoru pro přiznání odkladného účinku dostatečné. Pokud by stěžovatel měl zaplatit dlužnou částku, mohla by být ohrožena jeho další existence. Stěžovatel se přitom na trhu pohybuje několik desítek let a nikdy s finanční správou problémy neměl. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel uvedl, že uložený doplatek daně byl zaúčtován a zaplacen jiným subjektem, a že stěžovatel bude působit dále na trhu a plnit zákonem stanovené daňové povinnosti. Podklady pro vyhovění návrhu jsou obsaženy ve spise krajského soudu. Stěžovatel rovněž poznamenal, že krajský soud v předchozím soudním řízení odkladný účinek žalobě přiznal.

[6] Dne 9. 12. 2020 stěžovatel doplnil podklady pro svůj návrh o účetní závěrku za rok 2019 a výpis z bankovního účtu za poslední tři měsíce. Uvedl, že jeho měsíční náklady provozního charakteru jsou zhruba 1 mil. Kč; zaplacení celé částky vyplývající z napadeného rozhodnutí najednou by pro něj bylo likvidační.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 12. 2020 uvedl, že považuje návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za nedůvodný, a proto navrhl, aby mu Nejvyšší správní soud nevyhověl.

[8] Stěžovatelovo tvrzení, že uhrazením daňových povinností může být ohrožena jeho další existence, je dle žalovaného zcela nekonkrétní; stěžovatel nevysvětlil, jakým způsobem by se výkon či jiné právní následky napadeného rozhodnutí měly promítnout do jeho hospodářské sféry. Ačkoliv se vzhledem k uvedené částce může jevit doměřená daňová povinnost relativně vysoká, samotná výše daňové povinnosti nemůže být bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nadto je nutné podotknout, že stěžovatel může mít další majetek dostačující k úhradě předmětné daňové povinnosti, aniž by tím zároveň byla ohrožena jeho podnikatelská činnost. Podle žalovaného by se navíc přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v daném případě

mohlo dotknout důležitého veřejného zájmu, tj. zájmu státu a společnosti na řádném a včasném výběru vyměřených daňových povinností.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užívají přiměřeně. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu a také účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[10] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[12] Stěžovatel v souvislosti s prokázáním své majetkové situace zaslal soudu rozvahu a výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2019, ze kterého vyplývá, že jeho výsledek hospodaření (zisk) po zdanění v roce 2019 činil 655 tis. Kč. Podle přílohy k daňovému přiznání k dani z příjmů právnických osob měl stěžovatel v tomto roce průměrně 11 zaměstnanců. Stěžovatel rovněž předložil výpis z bankovního účtu vedeného u Komerční banky, a. s. za období 8. 9. až 7. 12. 2020, v němž je uvedeno, že počáteční zůstatek činil 6.170.268,30 Kč a konečný zůstatek 4.937.232,05 Kč.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovateli se předloženými podklady nepodařilo prokázat, že by uhrazení uložené daňové povinnosti představující celkově necelých 1,4 mil. Kč bylo pro něj likvidační, resp. že by ohrožovalo jeho další existenci na trhu. Stěžovatel uvedl, že jeho měsíční náklady provozního charakteru činí zhruba 1 mil. Kč, přitom však jeho aktuální zůstatek na účtu představuje téměř 5 mil. Kč, tedy částku několikanásobně vyšší. Nelze se tedy ani domnívat, že by stěžovatel v důsledku zaplacení požadované částky neměl na úhradu mzdových nákladů na své zaměstnance. Nejvyšší správní soud vzal v úvahu, že stěžovatel působí na trhu několik desítek let a prozatím (alespoň podle svých tvrzení) neměl s daňovou správou problém; tyto skutečnosti však

nejsou pro posouzení oprávněnosti návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodné.

[14] Stěžovatel tedy neprokázal, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti - vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Z tohoto důvodu se již soud nezabýval splněním podmínky druhé (otázkou rozporu s veřejným zájmem).

[15] Soud navíc připomíná, že přiznání odkladného účinku je pouze mimořádným prostředkem, jímž dochází k prolomení účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu. To platí již v řízení o žalobě a ještě výrazněji pak v řízení před Nejvyšším správním soudem, který by měl k užívání tohoto instrumentu přistupovat velmi zdrženlivě. Rozhodnutí žalovaného a správce daně již bylo podrobeno soudnímu přezkumu, a to aniž by krajský soud shledal na straně správních orgánů jakékoliv pochybení. Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti, je nutno mít na zřeteli, že kasační stížnost je pouze mimořádným opravným prostředkem a na napadená rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správce daně je třeba za daných okolností pohlížet jako na věcně správná a zákonná (srov. usnesení NSS ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[16] Případné obtíže stěžovatele s plněním pravomocně uložené daňové povinnosti (potvrzené též pravomocným rozsudkem krajského soudu) tak nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a nemohou nahrazovat instrumenty, které ke zmírnění negativních dopadů placení daně zakotvuje zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, jako je posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (viz § 156 daňového řádu).

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny, a kasační stížnosti proto odkladný účinek nepřiznal.

[18] Vzhledem k tomu, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, poplatkové povinnosti a stěžovatel nespadá mezi osoby osvobozené od povinnosti soudní poplatek hradit, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto usnesení. Soudní poplatek ve výši 1.000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: 1010345020.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: